Repertoriul jurisprudenței

HOTĂRÂREA CURȚII (Camera a treia)

21 ianuarie 2021*

[Text îndreptat prin Ordonanța din 4 martie 2021]

„Recurs – Înregistrarea, evaluarea și autorizarea substanțelor chimice – Regulamentul (CE) nr. 1907/2006 (REACH) – Articolele 5 și 6 – Obligație generală de înregistrare a substanțelor chimice – Articolele 41 și 42 – Evaluare a dosarelor de înregistrare și verificarea conformității informațiilor prezentate de solicitanții înregistrării – Declarație de neconformitate – Act supus căilor de atac – Interesul de a exercita acțiunea – Calitate procesuală activă – Competențele Agenției Europene pentru Produse Chimice (ECHA) și ale autorităților naționale – Obligația ECHA de a verifica conformitatea informațiilor suplimentare comunicate, la cererea sa, de solicitanții înregistrării – Competența ECHA de a adopta o decizie adecvată în acest sens – Articolul 1 – Obiectiv de protecție a sănătății umane și a mediului – Articolele 13 și 25 – Recurgerea la teste pe animale – Promovarea unor metode alternative”

În cauza C-471/18 P,

având ca obiect un recurs formulat în temeiul articolului 56 din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene, introdus la 18 iulie 2018,

Republica Federală Germania, reprezentată inițial de T. Henze și D. Klebs și ulterior de D. Klebs și J. Möller, în calitate de agenți,

recurentă,

celelalte părți din procedură fiind:

Esso Raffinage, cu sediul în Courbevoie (Franța), reprezentată inițial de H. Estreicher, Rechtsanwalt, și N. Navin-Jones, solicitor, ulterior de H. Estreicher, Rechtsanwalt, A. Kołtunowska, adwokat, K. Merten-Lentz, avocate, și N. Navin-Jones, solicitor, și în final de H. Estreicher, Rechtsanwalt, A. Kołtunowska, adwokat, și K. Merten-Lentz, avocate,

reclamantă în primă instanță,

Agenția Europeană pentru Produse Chimice (ECHA), reprezentată de W. Broere, C. Jacquet și M. Heikkilä, în calitate de agenți,

pârâtă în primă instanță,

Republica Franceză, reprezentată inițial de D. Colas, J. Traband și A.-L. Desjonquères și ulterior de E. Leclerc, J. Traband, W. Zemamta și A.-L. Desjonquères, în calitate de agenți,

* Limba de procedură: engleza.

Regatul Țărilor de Jos, reprezentat de M. K. Bulterman și L. Noort, în calitate de agenți,

interveniente în primă instanță,

[astfel cum a fost îndreptat prin Ordonanța din 4 martie 2021] **European Coalition to End Animal Experiments**, cu sediul în Londra (Regatul Unit), reprezentată de D. Thomas, solicitor,

Higher Olefins and Poly Alpha Olefins REACH Consortium, cu sediul în Bruxelles (Belgia),

Higher Olefins & Poly Alpha Olefins vzw, cu sediul în Bruxelles, reprezentate inițial de E. Vermulst, advocaat, și ulterior de P. Kugel, advocaat,

interveniente,

CURTEA (Camera a treia),

compusă din doamna A. Prechal (raportoare), președintă de cameră, domnul K. Lenaerts, președintele Curții, îndeplinind funcția de judecător al Camerei a treia, domnii N. Wahl și F. Biltgen și doamna L. S. Rossi, judecători,

avocat general: domnul E. Tanchev,

grefier: domnul A. Calot Escobar,

având în vedere procedura scrisă,

după ascultarea concluziilor avocatului general în ședința din 24 septembrie 2020,

pronunță prezenta

Hotărâre

1 Prin recursul formulat, Republica Federală Germania solicită anularea Hotărârii Tribunalului Uniunii Europene din 8 mai 2018, Esso Raffinage/ECHA (T-283/15, denumită în continuare „hotărârea atacată”, EU:T:2018:263), prin care acesta a anulat scrisoarea Agenției Europene pentru Produse Chimice (ECHA) din 1 aprilie 2015 adresată ministère de l'Écologie, du Développement durable, des Transports et du Logement (Ministerul Ecologiei, Dezvoltării Durabile, Transporturilor și Locuinței, Franța) și intitulată „Declarație de neconformitate în urma unei decizii de evaluare a dosarului în temeiul Regulamentului (CE) nr. 1907/2006” (denumită în continuare „scrisoarea în litigiu”).

Cadrul juridic

2 Considerentele (15), (18)-(20), (44), (47), (66), (121) și (122) ale Regulamentului (CE) nr. 1907/2006 al Parlamentului European și al Consiliului din 18 decembrie 2006 privind înregistrarea, evaluarea, autorizarea și restricționarea substanțelor chimice (REACH), de înființare a Agenției Europene pentru Produse Chimice, de modificare a Directivei 1999/45/CE și de abrogare a Regulamentului (CEE) nr. 793/93 al Consiliului și a Regulamentului (CE) nr. 1488/94 al Comisiei, precum și a Directivei 76/769/CEE a Consiliului și a Directivelor 91/155/CEE, 93/67/CEE, 93/105/CE și 2000/21/CE ale

Comisiei (JO 2006, L 396, p. 1, rectificare în JO 2007, L 136, p. 3, Ediție specială, 13/vol. 60, p. 3.), astfel cum a fost modificat prin Regulamentul (CE) nr. 1272/2008 al Parlamentului și al Consiliului din 16 decembrie 2008 (JO 2008, L 353, p. 1) (denumit în continuare „Regulamentul REACH”), enunță:

„(15) Este necesar să se asigure gestionarea eficientă a aspectelor tehnice, științifice și administrative ale prezentului regulament la nivel[ul Uniunii Europene]. Prin urmare, este necesară înființarea unei entități centrale căreia să i se încredințeze acest rol. Un studiu de fezabilitate privind necesarul de resurse al unei entități centrale a subliniat că o entitate centrală ar prezenta o serie de avantaje pe termen lung în comparație cu alte opțiuni. Prin urmare, ar trebui să se înființeze o Agenție Europeană pentru Produse Chimice (denumită în continuare «[ECHA]»).

[…]

(18) Răspunderea pentru administrarea riscurilor prezentate de substanțe ar trebui să revină persoanelor fizice sau juridice care produc, importă, introduc pe piață sau utilizează substanțele respective. […]

(19) Prin urmare, dispozițiile privind înregistrarea ar trebui să le impună producătorilor și importatorilor să furnizeze date privind substanțele pe care le produc sau pe care le importă, să utilizeze datele respective în vederea evaluării riscurilor pe care le prezintă substanțele în cauză, precum și să elaboreze și să recomande măsuri adecvate de administrare a riscului. Pentru a asigura respectarea efectivă a acestor obligații, precum și din motive de transparență, operatorii care solicită înregistrarea ar trebui să prezinte [ECHA] un dosar care să conțină toate informațiile menționate mai sus. […]

(20) Dispozițiile referitoare la evaluare ar trebui să prevadă monitorizarea înregistrării, autorizând efectuarea de controale în vederea verificării conformității înregistrărilor cu cerințele prezentului regulament și permițând operatorilor, dacă este cazul, producerea de informații suplimentare privind proprietățile substanțelor. În cazul în care [ECHA], în colaborare cu statele membre, consideră că există motive pentru a crede că o substanță prezintă un risc pentru sănătatea umană și pentru mediu, aceasta ar trebui, după ce a inclus substanța respectivă într-un plan […] de acțiune flexibil [al Uniunii] pentru evaluarea substanțelor, să se asigure că substanța în cauză este evaluată, încredințând aceasta autorităților competente ale statelor membre.

[…]

(44) Pentru a oferi un sistem simplu și armonizat, este necesar ca toate înregistrările să fie transmise [ECHA]. Pentru a asigura o abordare consecventă (coerentă) și o utilizare eficientă a resurselor, [ECHA] ar trebui să verifice integralitatea fiecărei înregistrări și să își asume răspunderea pentru orice respingere definitivă a înregistrărilor.

[…]

(47) În conformitate cu dispozițiile Directivei 86/609/CEE [a Consiliului din 24 noiembrie 1986 privind apropierea actelor cu putere de lege și a actelor administrative ale statelor membre în ceea ce privește protecția animalelor utilizate în scopuri experimentale și în alte scopuri științifice (JO 1986, L 358, p. 1, Ediție specială, 15/vol. 1, p. 218)], este necesară înlocuirea, reducerea sau îmbunătățirea testelor pe animale vertebrate. Punerea în aplicare a prezentului regulament ar trebui să se bazeze, ori de câte ori este posibil, pe utilizarea unor metode de testare alternative adecvate pentru evaluarea pericolelor pe care le prezintă substanțele chimice pentru sănătate și pentru mediu. Se recomandă evitarea utilizării animalelor, recurgându-se la alte metode validate de Comisi[a Europeană] sau de organisme internaționale sau recunoscute de Comisie sau de [ECHA] ca fiind de natură să îndeplinească cerințele privind informațiile prevăzute de prezentul regulament. […]

[…]

(66) [ECHA] ar trebui, de asemenea, să fie autorizată să solicite de la producători, importatori sau de la utilizatorii din aval informații suplimentare privind substanțele suspectate de a prezenta un risc pentru sănătatea umană sau pentru mediu, inclusiv prin prezența lor în cantități mari pe piața internă, pe baza evaluărilor efectuate. Pe baza criteriilor stabilite de [ECHA] în cooperare cu statele membre pentru identificarea substanțelor prioritare, ar trebui să se elaboreze un plan de acțiune […] flexibil [al Uniunii] pentru evaluarea substanțelor, încredințând aceasta autorităților competente ale statelor membre. […]

[…]

(121) În vederea asigurării respectării prezentului regulament, statele membre ar trebui să pună în aplicare măsuri eficiente de monitorizare și de control. Este indicat să se planifice și să se efectueze inspecțiile necesare și să se consemneze rezultatele acestora în rapoarte.

(122) În vederea asigurării transparenței, a imparțialității și a coerenței nivelului măsurilor de executare ale statelor membre, este necesar ca acestea să instituie un sistem de sancțiuni adecvat cu scopul de a impune sancțiuni efective, proporționale și disuasive (descurajante) pentru nerespectarea prezentului regulament, deoarece o astfel de nerespectare poate avea consecințe adverse asupra sănătății umane și mediului."

3 Articolul 1 din Regulamentul REACH, intitulat „Scop și domeniu de aplicare", prevede la alineatul (1):

„Scopul prezentului regulament este de a se asigura un nivel ridicat de protecție a sănătății umane și a mediului, inclusiv promovarea unor metode alternative pentru evaluarea pericolelor pe care le prezintă substanțele, precum și libera circulație a substanțelor pe piața internă, asigurând totodată sporirea competitivității și a inovației."

4 Titlul II din Regulamentul REACH, denumit „Înregistrarea substanțelor", conține, printre altele, articolele 5, 6, 13, 20 și 22 din acest regulament.

5 Potrivit articolului 5 din acest regulament, intitulat „Fără informații nu este pe piață («No data, no market»)":

„Sub rezerva articolelor 6, 7, 21 și 23, substanțele ca atare, în amestecuri sau în articole nu pot fi produse sau introduse pe piață în [Uniune] decât dacă au fost înregistrate în conformitate cu dispozițiile relevante ale prezentului titlu, atunci când se solicită aceasta."

6 Articolul 6 din regulamentul menționat, intitulat „Obligația generală de înregistrare a substanțelor ca atare sau în amestecuri", prevede la alineatul (1):

„Cu excepția dispozițiilor contrare ale prezentului regulament, orice producător sau importator al unei substanțe, ca atare sau într-un amestec sau în preparate, în cantități anuale de o tonă sau mai mari, prezintă o cerere de înregistrare [ECHA]."

7 Articolul 13 din același regulament, intitulat „Cerințe generale pentru producerea de informații privind proprietățile intrinsece ale substanțelor", prevede la alineatul (1):

„Informațiile privind proprietățile intrinsece ale substanțelor pot fi obținute și prin alte mijloace decât testele, cu condiția să fie respectate condițiile stabilite în anexa XI. În special în ceea ce privește toxicitatea umană, informațiile se obțin ori de câte ori este posibil prin alte mijloace decât testele pe

animale vertebrate, de exemplu prin utilizarea unor metode alternative, cum ar fi metodele *in vitro* sau modele de relații calitative sau cantitative structură-activitate, sau prin exploatarea informațiilor obținute pentru substanțe cu structură înrudită (clasificate în aceleași grupe sau prin extrapolare). […]”

8 În temeiul articolului 20 din Regulamentul REACH, intitulat „Sarcinile [ECHA]”:

„(1) [ECHA] atribuie un număr de depunere fiecărei cereri de înregistrare […].

(2) [ECHA] efectuează o verificare a integralității fiecărei cereri de înregistrare, cu scopul de a se asigura că au fost furnizate toate elementele cerute […]. Verificarea integralității nu include o evaluare a calității sau a caracterului adecvat al datelor sau al justificărilor prezentate.

[…]

În cazul în care o cerere de înregistrare este incompletă, [ECHA] comunică solicitantului înregistrării […] ce alte informații trebuie să furnizeze pentru ca cererea să fie completă, stabilind un termen rezonabil pentru aceasta. Solicitantul înregistrării își completează cererea și o prezintă [ECHA] în termenul stabilit. [ECHA] efectuează o nouă verificare a integralității, luând în considerare informațiile prezentate.

[ECHA] respinge cererea de înregistrare în cazul în care solicitantul înregistrării nu își completează cererea în termenul stabilit. […]

(3) După ce se stabilește că cererea de înregistrare este completă, [ECHA] atribuie substanței în cauză un număr de înregistrare […].

[…]

(5) Deciziile [ECHA] luate în temeiul alineatului (2) din prezentul articol pot fi contestate în conformitate cu articolele 91, 92 și 93.

[…]”

9 Articolul 22 din Regulamentul REACH, intitulat „Alte obligații ale solicitanților înregistrării”, prevede la alineatele (2) și (3):

„(2) Un solicitant al înregistrării prezintă [ECHA] o actualizare a înregistrării care să conțină informațiile cerute prin decizia luată în conformitate cu articolul 40, 41 sau 46 […]

(3) [ECHA] efectuează, în conformitate cu articolul 20 alineatul (2) primul și al doilea paragraf, o verificare a integralității fiecărei înregistrări actualizate. […]”

10 Titlul III din Regulamentul REACH, denumit „Schimbul de date și evitarea testelor inutile”, începe cu articolul 25, intitulat „Obiective și norme generale”, al cărui alineat (1) prevede:

„În scopul evitării testării pe animale, testele pe animale vertebrate, în sensul aplicării prezentului regulament, se efectuează numai în ultimă instanță. […]”

11 Titlul VI din Regulamentul REACH, denumit „Evaluarea”, cuprinde patru capitole. Capitolele 1, 2 și 4, intitulate „Evaluarea dosarului”, „Evaluarea substanțelor” și, respectiv, „Dispoziții comune”, cuprind articolele 40-43, 44-48 și, respectiv, 50-54 din acest regulament.

12 Articolul 41 din Regulamentul REACH, intitulat „Verificarea conformității înregistrărilor”, prevede:

„(1) [ECHA] poate să examineze orice înregistrare pentru a verifica dacă sunt îndeplinite oricare dintre următoarele condiții:

(a) informațiile din dosarul (dosarele) tehnic(e) […] sunt conforme cu cerințele articolelor 10, 12 și 13 și cu anexele III și VI-X;

(b) adaptările cerințelor standard privind informațiile și documentele justificative aferente prezentate în dosarul (dosarele) tehnic(e) sunt conforme cu normele care reglementează asemenea adaptări, formulate în anexele VII-X și cu normele generale formulate în anexa XI;

[…]

(3) Pe baza unei examinări efectuate în temeiul alineatului (1), [ECHA] poate să elaboreze, în termen de 12 luni de la începerea verificării conformității, un proiect de decizie prin care să se ceară solicitantului (solicitanților) înregistrării să prezinte orice informații necesare pentru ca înregistrarea (înregistrările) să fie în conformitate cu cerințele relevante privind informațiile și în care să se precizeze termenul adecvat pentru prezentarea informațiilor suplimentare. O astfel de decizie se adoptă în conformitate cu procedura stabilită la articolele 50 și 51.

(4) Solicitantul înregistrării prezintă [ECHA] informațiile cerute în termenul stabilit.

(5) Pentru a se asigura că dosarele de înregistrare sunt conforme [dispozițiilor din] prezentul regulament, [ECHA] selectează un procent din dosarele respective, nu mai mic de 5 % din totalul celor primite […] în vederea verificării conformității. […]

[…]”

13 Articolul 42 din acest regulament, intitulat „Verificarea informațiilor transmise și urmărirea evaluării dosarului”, prevede:

„(1) [ECHA] examinează orice informație prezentată ca urmare a deciziei luate în temeiul articolelor 40 sau 41 și elaborează, după caz, orice decizii adecvate în conformitate cu aceste articole.

(2) Odată încheiată evaluarea dosarului, [ECHA] comunică Comisiei și autorităților competente ale statelor membre informațiile obținute și concluziile la care s-a ajuns […].”

14 Articolul 45 din regulamentul menționat, intitulat „Autoritatea competentă”, are următorul cuprins:

„(1) [ECHA] este responsabilă pentru coordonarea procesului de evaluare a substanțelor și se asigură că substanțele enumerate în planul de acțiune […] flexibil [al Uniunii] sunt evaluate. [ECHA] se bazează, în ceea ce privește îndeplinirea acestor sarcini, pe autoritățile competente ale statelor membre. Pentru efectuarea evaluării unei substanțe, autoritățile competente pot să desemneze un alt organism care să acționeze în numele lor.

(2) Un stat membru poate să aleagă o substanță sau mai multe substanțe din proiectul de plan de acțiune […] flexibil [al Uniunii] cu scopul de a deveni autoritate competentă […].

(3) În cazul în care două sau multe state membre și-au exprimat interesul pentru evaluarea aceleiași substanțe și nu se pot pune de acord cu privire la cine să fie autoritatea competentă, autoritatea competentă […] se determină în conformitate cu următoarea procedură.

[…]

(4) Autoritatea competentă identificată în conformitate cu alineatele (2) și (3) evaluează substanțele alocate în conformitate cu acest capitol.

[…]”

15 Articolul 50 din același regulament, intitulat „Drepturile solicitanților înregistrării și ale utilizatorilor din aval”, prevede la alineatul (1) următoarele:

„[ECHA] comunică solicitantului (solicitanților) înregistrării sau utilizatorului (utilizatorilor) din aval în cauză orice proiect de decizie elaborat în temeiul articolului 40, 41 sau 46, informându-i cu privire la dreptul lor de a prezenta observații în termen de 30 de zile de la primire. În cazul în care solicitantul (solicitanții) înregistrării sau utilizatorul (utilizatorii) din aval în cauză doresc să facă anumite observații, transmit aceste observații [ECHA]. [ECHA], la rândul ei, informează fără întârziere autoritatea competentă cu privire la transmiterea observațiilor. Autoritatea competentă (pentru deciziile luate în temeiul articolului 46 și [ECHA] (pentru deciziile luate în temeiul articolelor 40 și 41) iau în considerare orice observații primite și pot să modifice proiectul deciziei în consecință.”

16 Potrivit articolului 51 din Regulamentul REACH, intitulat „Adoptarea deciziilor în urma evaluării dosarului”:

„(1) [ECHA] notifică proiectele sale de decizie elaborate în conformitate cu articolul 40 sau 41, împreună cu observațiile solicitantului înregistrării, autorităților competente ale statelor membre.

(2) În intervalul de 30 de zile ulterior difuzării, statele membre pot să propună [ECHA] modificări ale proiectului de decizie.

(3) În cazul în care [ECHA] nu primește nici o propunere, aceasta adoptă decizia în versiunea notificată în conformitate cu alineatul (1).

(4) În cazul în care [ECHA] primește o propunere de modificare, aceasta poate să modifice proiectul de decizie. [ECHA] transmite proiectul de decizie, împreună cu orice modificări propuse, Comitetului statelor membre, în termen de 15 zile de la sfârșitul intervalului de 30 de zile menționat la alineatul (2).

[…]

(6) În cazul în care, în termen de 60 de zile de la primirea proiectului de decizie, Comitetul statelor membre ajunge la un acord unanim cu privire la acesta, [ECHA] adoptă decizia în consecință.

(7) În cazul în care Comitetul statelor membre nu ajunge la un acord unanim, Comisia elaborează un proiect de decizie care să fie adoptată […].

(8) Deciziile [ECHA] în temeiul alineatelor (3) și (6) de la prezentul articol pot fi atacate în conformitate cu articolele 91, 92 și 93.”

17 Titlul X din Regulamentul REACH, denumit „Agenția”, cuprinde printre altele articolele 75-77 din acest regulament.

18 Articolul 75 din regulamentul menționat intitulat „Înființare și revizuire”, prevede la alineatul (1) că se înființează [ECHA] „cu scopul de a administra și, în unele cazuri, de a pune în aplicare aspectele tehnice, științifice și administrative ale regulamentului [menționat], precum și de a asigura coerența, la nivelul [Uniunii], în ceea ce privește aceste aspecte”.

19 Articolul 77 din același regulament, intitulat „Sarcini”, prevede la alineatul (1) că ECHA „furnizează statelor membre și instituțiilor [Uniunii] cea mai bună consultanță științifică și tehnică posibilă în probleme legate de substanțe chimice care sunt de competența sa”.

20 Regulamentul REACH instituie la articolul 89 o cameră de recurs a ECHA, prevede la articolul 91 că anumite categorii de decizii ale ECHA pot face obiectul unei contestări în fața acestei camere de recurs, iar la articolul 94 că Tribunalul poate fi sesizat cu o acțiune împotriva unei decizii a camerei de recurs sau, în cazurile fără drept la o cale de atac în fața camerei de recurs, a unei decizii luate de ECHA.

21 Titlul XIV din Regulamentul REACH, denumit „Aplicare”, conține, printre altele, articolele 125 și 126.

22 Potrivit articolului 125 din acest regulament, intitulat „Sarcinile statelor membre”, statele membre „mențin un sistem de controale oficiale și alte activități în funcție de circumstanțe”.

23 Articolul 126 din regulamentul menționat, intitulat „Sancțiuni în caz de nerespectare a regulamentului”, prevede în primele două teze:

„Statele membre stabilesc dispoziții referitoare la sancțiunile aplicabile pentru încălcarea dispozițiilor prezentului regulament și iau toate măsurile necesare pentru a asigura aplicarea lor. Sancțiunile trebuie să fie efective, proporționale și descurajante.”

Istoricul cauzei

24 Istoricul cauzei, astfel cum a fost prezentat la punctele 1-19 din hotărârea atacată, poate fi rezumat după cum urmează.

25 La o dată neprecizată de Tribunal, Esso Raffinage (denumită în continuare „Esso”) a depus la ECHA o cerere de înregistrare privind o substanță chimică pe care o fabrică (denumită în continuare „substanța chimică în cauză”). Înregistrarea a fost ulterior declarată completă în temeiul articolului 20 alineatul (3) din Regulamentul REACH.

26 La 9 iulie 2010, ECHA a început evaluarea dosarului corespunzător acestei înregistrări, în temeiul articolului 41 alineatul (1) din Regulamentul REACH, în vederea verificării conformității informațiilor care figurează în acesta cu cerințele prevăzute de regulamentul menționat.

27 La 6 noiembrie 2012, ECHA a adoptat, în conformitate cu procedura prevăzută la articolele 50 și 51 din Regulamentul REACH, o decizie întemeiată pe articolul 41 alineatul (3) din acest regulament (denumită în continuare „decizia din 6 noiembrie 2012”), în care a constatat neconformitatea unei părți din informațiile cuprinse în acest dosar de înregistrare, și a solicitat Esso să îi comunice, în termen de un an, informațiile necesare pentru remedierea acestei situații. Informațiile solicitate cuprindeau în special un „studiu al toxicității [substanței chimice în cauză] asupra dezvoltării prenatale a iepurilor, cale orală”.

28 La 6 noiembrie 2013, Esso a comunicat ECHA, în locul studiului de toxicitate solicitat de aceasta, documente care conțineau date a căror elaborare și compilare nu necesitaseră efectuarea unor teste pe animale. Societatea menționată a explicat că datele astfel comunicate constituiau informații alternative la acest studiu.

29 La 1 aprilie 2015, ECHA a adresat scrisoarea în litigiu Ministerului Ecologiei, Dezvoltării Durabile, Transporturilor și Locuinței, însoțită de un document intitulat „Anexă la declarația de neconformitate în urma unei decizii de evaluare a dosarului în temeiul Regulamentului [REACH]”.

30 Această scrisoare are următorul cuprins:

„În conformitate cu articolul 41 alineatul (3) din Regulamentul [REACH], [ECHA] a efectuat un control de conformitate privind dosarul referitor la [substanța chimică în cauză]. ECHA a adoptat [decizia din 6 noiembrie 2012], anexată la prezenta scrisoare, în conformitate cu procedura prevăzută la articolele 50 și 51 din Regulamentul REACH.

Această decizie a stabilit un termen pentru ca [Esso] să comunice ECHA informațiile solicitate în această decizie, sub forma unei actualizări a dosarului, până la 6 noiembrie 2013. O versiune actualizată a dosarului a fost transmisă la 6 noiembrie 2013 […].

ECHA a examinat informațiile transmise în dosarul actualizat. În concluzie, dosarul de înregistrare actualizat nu conține ansamblul informațiilor solicitate în decizia ECHA. Este anexată o analiză specifică a rațiunilor acestei concluzii (anexă). […]

Pe baza celor de mai sus, ECHA constată:

1. [Esso] nu a îndeplinit obligațiile care rezultă din [decizia din 6 noiembrie 2012];

2. dosarul de înregistrare nu respectă articolul 5 din Regulamentul REACH;

3. [Esso] încalcă articolul 41 alineatul (4) din Regulamentul REACH.

Nerespectarea unei decizii a ECHA și a Regulamentului REACH poate face obiectul unor măsuri de executare silită din partea autorităților statelor membre, astfel cum prevede articolul 126 din Regulamentul REACH.

Cu privire la acest punct, sunteți rugați, așadar, să luați măsurile de executare care țin de competența dumneavoastră pentru a pune în aplicare decizia ECHA.

[…]

ECHA așteaptă reacția dumneavoastră în ceea ce privește măsurile naționale adoptate în acest caz de neconformitate.”

31 În anexa la această scrisoare, ECHA preciza că nu a fost convinsă de argumentul Esso potrivit căruia elementele de probă furnizate de aceasta la 6 noiembrie 2013 constituiau informații alternative satisfăcătoare la studiul toxicității solicitat în decizia din 6 noiembrie 2012.

Acțiunea în fața Tribunalului și hotărârea atacată

32 Prin cererea introductivă depusă la grefa Tribunalului la 29 mai 2015, Esso a formulat o acțiune având ca obiect anularea deciziei în litigiu.

33 Prin înscrisurile depuse la grefa Tribunalului la 5 și, respectiv, 24 noiembrie 2015, Republica Federală Germania și Regatul Țărilor de Jos, pe de o parte, și Republica Franceză, pe de altă parte, au formulat cereri de intervenție în susținerea concluziilor ECHA, pe care președintele Camerei a cincea a Tribunalului le-a admis prin Ordonanțele din 7 iunie 2016.

34 Prin hotărârea atacată, Tribunalul a anulat decizia în litigiu.

35 La punctele 33-37 din această hotărâre, Tribunalul a apreciat, în primul rând, că scrisoarea în litigiu nu se prezenta ca o decizie care poate fi contestată în fața camerei de recurs instituite la articolul 89 din Regulamentul REACH. Tribunalul a dedus de aici că, în conformitate cu articolul 94 alineatul (1) din acest regulament, era competent să judece în primă instanță acțiunea în anulare introdusă de Esso.

36 La punctele 49-83 din hotărârea atacată, Tribunalul a considerat, în al doilea rând, că scrisoarea în litigiu constituia un act supus căilor de atac, în sensul articolului 263 primul paragraf TFUE, pentru motivul că analiza conținutului său, în lumina dispozițiilor aplicabile și a competențelor pe care le conferă ECHA, demonstra că aceasta urmărea să producă efecte juridice obligatorii, *primo*, prin efectuarea unei evaluări definitive a dosarului de înregistrare al Esso, mai precis a informațiilor comunicate de Esso în răspunsul la decizia din 6 noiembrie 2012, *secundo*, prin constatarea faptului că anumite informații nu erau conforme cerințelor prevăzute de Regulamentul REACH și că din această cauză ESSO încălcase anumite obligații prevăzute de regulamentul menționat, precum și, *tertio*, prin invitarea autorităților franceze competente să adopte măsurile necesare în această situație.

37 La punctele 86-97 din hotărârea atacată, Tribunalul a statuat, în al treilea rând, că trebuia să se considere că Esso are calitatea pentru a solicita anularea scrisorii în litigiu în măsura în care aceasta o privea direct și individual, în sensul primei teze a articolului 263 al patrulea paragraf TFUE.

38 La punctele 101-117 din hotărârea atacată, Tribunalul a examinat, în al patrulea și ultimul rând, primul dintre cele opt motive prezentate de Esso în susținerea acțiunii sale în anulare, care era întemeiat pe faptul că scrisoarea în litigiu intervenise *ultra vires* sau cu încălcarea dispozițiilor Regulamentului REACH aplicabile în vederea adoptării sale. Apreciind, în urma examinării sale, că acest motiv era întemeiat întrucât ECHA și-a exercitat competențele fără a respecta modalitățile aferente, astfel cum sunt prevăzute la articolele 41 și 42 din Regulamentul REACH, Tribunalul a concluzionat pe baza acestor constatări că scrisoarea în litigiu trebuia anulată, fără a fi necesar să se examineze celelalte motive prezentate de Esso în susținerea acțiunii sale în anulare.

Procedura în fața Curții și concluziile părților

Procedura în fața Curții

39 Prin înscrisul depus la grefa Curții la 13 decembrie 2018 în temeiul articolului 40 al doilea paragraf din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene, European Coalition to End Animal Experiments (denumită în continuare „ECEAE”) a formulat o cerere de intervenție în susținerea concluziilor Esso.

40 Prin înscrisul depus la grefa Curții la 17 decembrie 2018 în același temei, Higher Olefins and Poly Alpha Olefins REACH Consortium (denumit în continuare „HOPA REACH”) și Higher Olefins & Poly Alpha Olefins vzw (denumită în continuare „HOPA”) au formulat de asemenea o cerere de intervenție în susținerea concluziilor Esso.

41 Prin Ordonanța din 12 martie 2019, președintele Curții a admis intervenția în litigiu a ECEAE, a HOPA și a HOPA REACH.

42 Prin scrisoarea din 28 februarie 2020, Curtea a informat părțile că intenționa să organizeze o ședință de audiere a pledoariilor și le-a invitat să răspundă în cursul acesteia la anumite întrebări.

43 Prin scrisoarea din 3 aprilie 2020, Curtea a invitat părțile să îi indice dacă, ținând seama de criza sanitară, intenționau să renunțe la organizarea unei ședințe de audiere a pledoariilor.

44 Prin scrisoarea din 23 aprilie 2020, Curtea a informat părțile că, întrucât acestea i-au comunicat intenția lor de a renunța, ținând seama de criza sanitară, la organizarea unei ședințe de audiere a pledoariilor, aceasta era anulată. De asemenea, Curtea a invitat părțile să răspundă în scris la întrebările care le fuseseră adresate în vederea acestei ședințe de audiere a pledoariilor, invitație căreia i s-a dat curs în termenele stabilite în acest scop.

Concluziile părților

45 Prin recursul formulat, Republica Federală Germania, susținută de Republica Franceză și de Regatul Țărilor de Jos, solicită Curții:

– anularea hotărârii atacate;

– soluționarea definitivă a litigiului prin respingerea acțiunii și

– obligarea Esso la plata cheltuielilor de judecată efectuate atât în primă instanță, cât și în recurs.

46 Esso, susținută de ECEAE, de HOPA și de HOPA REACH, precum și ECHA solicită Curții respingerea recursului și obligarea Republicii Federale Germania la plata cheltuielilor de judecată corespunzătoare.

Cu privire la recurs

47 În susținerea concluziilor sale, Republica Federală Germania, susținută de Regatul Țărilor de Jos și de Republica Franceză, invocă două motive, care repun în discuție aprecierile Tribunalului referitoare la admisibilitatea și, respectiv, la temeinicia acțiunii în anulare formulate de Esso.

Cu privire la primul motiv

Argumentația părților

48 Republica Federală Germania, susținută de Republica Franceză și de Regatul Țărilor de Jos, arată că Tribunalul a săvârșit trei serii de erori de drept atunci când a declarat admisibilă acțiunea în anulare formulată de Esso.

49 În primul rând, scrisoarea în litigiu nu ar constitui un act susceptibil să facă obiectul unei acțiuni în anulare, contrar celor reținute de Tribunal la punctul 72 din hotărârea atacată. În cadrul acestei critici, Republica Federală Germania arată mai întâi că Tribunalul a săvârșit o eroare de drept prin faptul că nu a ținut seama suficient, la punctele 74, 75 și 80 din această hotărâre, de faptul că ECHA nu avusese intenția ca această scrisoare să aibă efecte juridice obligatorii. În continuare, susține că titlul și modul de redactare ale scrisorii respective, examinate la punctele 64-71 din hotărârea menționată, atestă caracterul său neobligatoriu din punct de vedere juridic pentru Esso și pentru autoritățile franceze competente, astfel încât Tribunalul ar fi săvârșit o eroare de calificare juridică a faptelor reținând contrariul. În sfârșit, aceasta apreciază, în orice caz, că dispozițiile juridice relevante ale Regulamentului REACH au fost interpretate în mod eronat de Tribunal la punctele 53-63 din aceeași hotărâre și că examinarea lor ar fi trebuit să conducă această instanță la concluzia că scrisoarea în litigiu nu era susceptibilă, oricare ar fi fost termenii săi, să producă efecte juridice obligatorii.

50 În această din urmă privință, Republica Federală Germania susține în esență că scrisoarea în litigiu trebuie înțeleasă ca un aviz adresat autorităților franceze competente, în care ECHA s-a limitat să efectueze o evaluare informală a informațiilor furnizate de Esso, iar nu ca un act întemeiat pe

articolul 42 din Regulamentul REACH și care prezintă un caracter obligatoriu din punct de vedere juridic pentru aceste autorități, precum și pentru Esso, așa cum a reținut Tribunalul. Astfel, acest articol nu ar abilita ECHA să efectueze evaluări care produc efecte juridice obligatorii pentru operatorii economici vizați și pentru autoritățile naționale competente. Dimpotrivă, ar reveni exclusiv acestora din urmă sarcina de a stabili, având în vedere evaluarea efectuată de ECHA într-un anumit caz, dacă intenționează să adopte măsuri aplicabile operatorilor economici vizați și, dacă este cazul, ce fel de măsuri, conform articolelor 125 și 126 din regulamentul menționat.

51 În al doilea rând, Republica Federală Germania consideră că Esso era lipsită de interesul de a exercita acțiunea împotriva scrisorii în litigiu din moment ce această scrisoare nu îi impunea nicio obligație juridică nouă în raport cu cele care rezultau deja din decizia din 6 noiembrie 2012, contrar celor reținute de Tribunal la punctele 81 și 82 din hotărârea atacată. Astfel, potrivit acestei decizii, Esso era obligată să comunice ECHA, într-un anumit termen, un ansamblu de informații destinate să pună în conformitate dosarul său de înregistrare cu cerințele prevăzute de Regulamentul REACH. În plus, nerespectarea acestei obligații ar genera ea însăși o situație de încălcare a dispozițiilor acestui regulament, care expunea Esso posibilității ca autoritățile franceze competente să adopte măsuri adecvate. În consecință, declarația de neconformitate și constatările privind încălcările care figurează în scrisoarea în litigiu, independent de caracterul lor neobligatoriu pentru autoritățile franceze competente, nu ar fi modificat în niciun fel situația juridică a Esso astfel cum aceasta decurgea deja din decizia din 6 noiembrie 2012.

52 În al treilea și ultimul rând, Republica Federală Germania arată că, în ipoteza în care scrisoarea în litigiu ar trebui calificată drept act supus căilor de atac împotriva căruia Esso ar fi avut un interes de a exercita acțiunea, nu ar fi mai puțin adevărat că Esso nu avea calitate procesuală pentru a solicita anularea scrisorii menționate, din moment ce aceasta nu o privea direct, în sensul primei teze a articolului 263 al patrulea paragraf TFUE, contrar celor reținute de Tribunal la punctele 91-94 din hotărârea atacată. Astfel, în ipoteza în care ECHA decide să ceară informații unui operator economic în temeiul articolului 41 alineatul (3) din Regulamentul REACH, iar ulterior constată că informațiile comunicate nu sunt conforme cu cerințele prevăzute de acest regulament, ar reveni numai autorităților naționale competente, în speță, așadar, autorităților franceze, sarcina de a deduce consecințele din această constatare, în conformitate cu articolele 125 și 126 din regulamentul menționat.

53 În răspunsurile sale la întrebările adresate de Curte, Republica Federală Germania adaugă în special că adoptarea unei măsuri precum scrisoarea în litigiu nu necesită un temei juridic specific, din moment ce această măsură se înscrie în cadrul sarcinii de consultanță pe care articolul 77 alineatul (1) din Regulamentul REACH o atribuie ECHA.

54 Esso, susținută de ECEAE, de HOPA și de HOPA REACH, contestă, în primul rând, că aprecierea Tribunalului potrivit căreia scrisoarea în litigiu urmărește să producă efecte juridice obligatorii este afectată de erori de drept.

55 În al doilea rând, Esso arată că Tribunalul a reținut în mod întemeiat că aceste efecte juridice obligatorii le depășeau pe cele produse prin decizia din 6 noiembrie 2012.

56 În al treilea și ultimul rând, Esso respinge existența unei erori de drept referitoare la calitatea sa procesuală activă, arătând în esență că scrisoarea în litigiu afectează în mod direct situația sa juridică în măsura în care conține o constatare a încălcării care se impune și autorităților franceze competente.

57 ECHA a solicitat de asemenea respingerea motivului.

58 Astfel, în primul rând, Tribunalul ar fi caracterizat existența unor efecte juridice obligatorii produse prin scrisoarea în litigiu pe baza unei analize corecte a cadrului juridic aplicabil și a competențelor ECHA.

59 În al doilea rând, Tribunalul nu ar fi săvârșit nici o eroare de metodă sau de calificare juridică a faptelor atunci când a reținut, având în vedere conținutul scrisorii menționate, că aceasta privea direct Esso.

60 În al treilea și ultimul rând, analiza Tribunalului ar fi coerentă cu obiectivele urmărite de Regulamentul REACH.

Aprecierea Curții

61 Astfel cum rezultă din cuprinsul punctelor 48-52 din prezenta hotărâre, Republica Federală Germania susține în esență că Tribunalul a săvârșit erori de drept atunci când a reținut, în primul rând, la punctele 49-80 din hotărârea atacată, că scrisoarea în litigiu constituia un act susceptibil să facă obiectul unei acțiuni în anulare, în al doilea rând, la punctele 81 și 82 din această hotărâre, că scrisoarea respectivă constituia un act împotriva căruia Esso avea un interes de a exercita acțiunea și, în al treilea rând, la punctele 91-94 din hotărârea menționată, că scrisoarea respectivă privea direct Esso.

62 Aceste trei critici trebuie examinate succesiv.

– *Cu privire la existența unui act supus căilor de atac*

63 Rezultă din jurisprudența constantă a Curții că o acțiune în anulare poate fi formulată, în temeiul articolului 263 primul paragraf TFUE, împotriva oricărei dispoziții sau măsuri adoptate de instituțiile, organele, oficiile sau agențiile Uniunii, indiferent de forma acestora, destinate să producă efecte juridice obligatorii de natură să afecteze interesele unei persoane fizice sau juridice, modificând în mod distinct situația sa juridică (Hotărârea din 11 noiembrie 1981, IBM/Comisia, 60/81, EU:C:1981:264, punctul 9, Hotărârea din 12 septembrie 2006, Reynolds Tobacco și alții/Comisia, C-131/03 P, EU:C:2006:541, punctul 54, precum și Hotărârea din 31 ianuarie 2019, International Management Group/Comisia, C-183/17 P și C-184/17 P, EU:C:2019:78, punctul 51).

64 În plus, pentru a stabili, într-un anumit caz, dacă actul atacat urmărește să producă astfel de efecte juridice obligatorii, este necesar să se examineze substanța acestuia și să se evalueze efectele sale în lumina unor criterii obiective cum este conținutul actului în cauză, ținându-se seama, dacă este cazul, de contextul adoptării sale, precum și de competențele instituției, ale organului, ale oficiului sau ale agenției Uniunii care este emitentul acestuia (Hotărârea din 13 februarie 2014, Ungaria/Comisia, C-31/13 P, EU:C:2014:70, punctul 55, și Hotărârea din 9 iulie 2020, Republica Cehă/Comisia, C-575/18 P, EU:C:2020:530, punctul 47). Aceste competențe nu trebuie interpretate în mod abstract, ci ca elemente de natură să clarifice analiza concretă a conținutului actului respectiv, care are un caracter central și indispensabil (a se vedea în acest sens Hotărârea din 25 octombrie 2017, România/Comisia, C-599/15 P, EU:C:2017:801, punctele 49, 51, 52 și 55).

65 În sfârșit, deși reiese din jurisprudența Curții că poate fi luat în considerare și un criteriu subiectiv legat de intenția care a determinat instituția, organul, oficiul sau agenția Uniunii care este emitentul actului atacat să îl adopte (a se vedea în acest sens Hotărârea din 17 iulie 2008, Athinaïki Techniki/Comisia, C-521/06 P, EU:C:2008:422, punctul 42, și Hotărârea din 26 ianuarie 2010, Internationaler Hilfsfonds/Comisia, C-362/08 P, EU:C:2010:40, punctul 52), din cuprinsul punctului anterior rezultă că acest criteriu subiectiv nu poate avea decât un rol complementar în raport cu criteriile obiective

menționate la punctul respectiv și, în consecință, că nici nu i se poate acorda o importanță mai mare decât acestora din urmă, nici nu poate repune în discuție aprecierea efectelor actului atacat care decurge din acesta.

66 În speță, având în vedere argumentele Republicii Federale Germania amintite la punctul 49 din prezenta hotărâre, trebuie, în primul rând, să se constate că din cuprinsul punctelor 74, 75 și 80 din hotărârea atacată rezultă că Tribunalul a luat în considerare intenția care a determinat ECHA să adopte scrisoarea în litigiu, acordând totodată acestui criteriu subiectiv o importanță mai redusă decât criteriilor obiective, referitoare la conținutul acestei scrisori și la competențele încredințate ECHA prin dispozițiile relevante ale Regulamentului REACH, pe care această instanță le examinase anterior.

67 Această apreciere referitoare la criteriile subiective și obiective menționate nu poate fi considerată ca fiind afectată de o eroare de drept, ținând seama de jurisprudența citată la punctul 65 din prezenta hotărâre.

68 În al doilea rând, Tribunalul a apreciat, la punctele 64-71 din hotărârea atacată, că scrisoarea în litigiu trebuia privită, ca urmare a conținutului său, ca fiind un act care urmărește să producă efecte juridice obligatorii față de Esso. Mai precis, Tribunalul a considerat în esență că această scrisoare era de natură să modifice în mod distinct situația juridică a Esso în măsura în care conținea, mai întâi, o evaluare definitivă a dosarului de înregistrare al Esso și un control definitiv al informațiilor comunicate ECHA în vederea completării acestuia, apoi, o declarație de neconformitate a unei părți din aceste informații cu prevederile sau cerințele Regulamentului REACH și, în sfârșit, mai multe constatări privind încălcări ale dispozițiilor acestui regulament din partea Esso. Pe de altă parte, Tribunalul a arătat că scrisoarea menționată invita autoritățile franceze competente să ia măsurile necesare în această situație.

69 Ținând seama de termenii în care sunt redactate scrisoarea în litigiu și documentul anexat la aceasta, astfel cum au fost amintite la punctele 29-31 din prezenta hotărâre, aceste aprecieri ale Tribunalului referitoare la conținutul scrisorii respective nu pot fi considerate ca fiind afectate de o eroare de calificare juridică a faptelor. Într-adevăr, acești termeni demonstrează că scrisoarea menționată urmărea să producă nu numai efecte juridice obligatorii de natură să modifice în mod distinct situația juridică a Esso, pentru motivele evidențiate în mod întemeiat de Tribunal, ci și efecte juridice obligatorii față de autoritățile franceze competente, invitându-le pe acestea din urmă să adopte măsurile pe care le impunea această situație juridică.

70 În al treilea și ultimul rând, Republica Federală Germania susține în esență că, oricare ar fi aprecierea care ar putea rezulta dintr-o luare în considerare izolată a conținutului scrisorii în litigiu, aceasta trebuie în realitate înțeleasă, ținând seama de dispozițiile Regulamentului REACH referitoare la competențele ECHA în materie, ca un aviz destinat autorităților franceze competente și lipsit, ca atare, de efecte juridice obligatorii de orice natură.

71 În această privință, Tribunalul a considerat, la punctul 72 din hotărârea atacată, că scrisoarea în litigiu corespundea, prin conținutul său, astfel cum este sintetizat la punctul 68 din prezenta hotărâre, unei decizii care trebuie elaborată și adoptată de ECHA în temeiul articolului 42 alineatul (1) din Regulamentul REACH, în cadrul unei evaluări efectuate în temeiul articolului 41 din acest regulament.

72 După cum s-a arătat la punctele 54-58, 60 și 61 din hotărârea atacată, Tribunalul a apreciat în esență că aceste două dispoziții trebuie interpretate în lumina contextului în care se înscriu, în sensul că ECHA i-a fost încredințată cu titlu exclusiv de către legiuitorul Uniunii o competență de evaluare a dosarelor de înregistrare pe care, potrivit articolului 6 din Regulamentul REACH, producătorii și importatorii de substanțe chimice a căror cantitate este egală sau mai mare cu o tonă pe an trebuie să le prezinte acestei agenții. În plus, Tribunalul a reținut că, în vederea exercitării acestei competențe, ECHA dispune nu numai de competența să verifice conformitatea informațiilor comunicate de solicitanții înregistrării cu prevederile sau cerințele Regulamentului REACH, ci și de competența de a

deduce consecințe obligatorii din punct de vedere juridic din această evaluare și din această verificare. În sfârșit, Tribunalul a arătat că asemenea consecințe obligatorii din punct de vedere juridic pot lua forma, în primul rând, a unei declarații de neconformitate a tuturor sau a unei părți din informațiile comunicate de solicitantul înregistrării, în al doilea rând, a unor constatări ale unor încălcări din partea acestuia ale prevederilor sau ale cerințelor Regulamentului REACH în materie și, în al treilea rând, a unei invitații adresate autorităților naționale competente de a adopta măsurile necesare în această situație.

73 În mod corelativ, Tribunalul a arătat, la punctele 59 și 61 din hotărârea atacată, că aceste dispoziții nu conferă statelor membre nicio competență în materie de evaluare a conformității dosarelor de înregistrare, acestea fiind abilitate, în temeiul articolelor 125 și 126 din Regulamentul REACH, numai să efectueze controale și să aplice sancțiuni pentru a asigura respectarea declarațiilor de neconformitate și a constatărilor de încălcare a dispozițiilor acestui regulament efectuate în prealabil de ECHA.

74 În această privință rezultă din articolul 41 alineatul (1) din Regulamentul REACH că ECHA este competentă să evalueze dosarele de înregistrare a substanțelor chimice care trebuie să îi fie prezentate de producători sau de importatorii acestor substanțe, astfel cum a arătat Tribunalul în mod întemeiat la punctele 53 și 54 din hotărârea atacată.

75 În special, așa cum reiese din cuprinsul literelor (a) și (b) ale acestei dispoziții, o asemenea evaluare este menită să privească, printre altele, aspectul dacă informațiile cuprinse în dosarele de înregistrare sunt conforme cu prevederile sau cerințele acestui regulament și, atunci când solicitantul înregistrării a prezentat informații alternative la cele prevăzute, denumite „adaptări”, dacă acestea din urmă sunt conforme cu normele care le guvernează.

76 În ipoteza în care evaluarea menționată determină ECHA să considere că unele dintre informațiile cuprinse în dosarul de înregistrare nu sunt conforme cu prevederile sau cerințele Regulamentului REACH, aceasta este abilitată să adopte, în temeiul articolului 41 alineatul (3) din regulamentul menționat, o decizie prin care să ceară solicitantului înregistrării să îi prezinte anumite informații, în termenul stabilit în acest scop, pentru ca dosarul său de înregistrare să fie pus în conformitate, astfel cum se prevede în mod întemeiat la punctele 55 și 56 din hotărârea atacată.

77 În ceea ce privește continuarea procedurii, articolul 42 alineatul (1) din Regulamentul REACH prevede că ECHA examinează orice informație prezentată de solicitantul înregistrării ca urmare a unei astfel de decizii și elaborează, după caz, orice decizie adecvată, astfel cum a indicat Tribunalul la punctul 57 din hotărârea atacată.

78 Rezultă din termenii clari ai acestei din urmă dispoziții că ECHA are nu numai competența, ci și obligația de a examina orice informație comunicată de solicitantul înregistrării în urma unei decizii întemeiate pe articolul 41 alineatul (3) din Regulamentul REACH.

79 Rezultă de asemenea din articolul 42 alineatul (1) din acest regulament că, în urma unei astfel de examinări, ECHA este abilitată „[să] elabor[eze], după caz, orice decizi[e] adecvat[ă] în conformitate cu […] articole[le 40 și 41 din regulamentul menționat]”.

80 În schimb, nici articolul 42 alineatul (1) din Regulamentul REACH, nici articolele la care face trimitere această dispoziție nu precizează în mod explicit ce trebuie să se înțeleagă prin „decizie adecvată”.

81 În consecință, este necesar, conform jurisprudenței constante a Curții, ca dispoziția în cauză să fie interpretată ținând seama nu numai de formularea acesteia, ci și de contextul său și de obiectivele urmărite de reglementarea din care face parte (Hotărârea din 7 iunie 2005, VEMW și alții, C-17/03, EU:C:2005:362, punctul 41, precum și Hotărârea din 4 februarie 2016, C & J Clark International și Puma, C-659/13 și C-34/14, EU:C:2016:74, punctul 124), astfel cum sunt clarificate, în măsura în care

este necesar, de lucrările pregătitoare ale acesteia din urmă (a se vedea prin analogie Hotărârea din 19 decembrie 2019, Nederlands Uitgeversverbond și Groep Algemene Uitgevers, C-263/18, EU:C:2019:1111, punctul 56, precum și Hotărârea din 11 martie 2020, Baltic Cable, C-454/18, EU:C:2020:189, punctul 48).

82 În această privință, mai întâi, din expresia „orice decizie adecvată” care figurează la articolul 42 alineatul (1) din Regulamentul REACH reiese că legiuitorul Uniunii a conferit ECHA competența de a deduce, în urma examinării informațiilor comunicate de un solicitant al înregistrării căruia i-a fost notificată o decizie întemeiată pe articolul 41 alineatul (3) din acest regulament, consecințe obligatorii din punct de vedere juridic ale unei astfel de examinări, în măsura în care acestea par adecvate.

83 Din moment ce un asemenea act urmează unei decizii prin care se urmărește să se obțină din partea solicitantului înregistrării prezentarea informațiilor cuprinse în dosarul său de înregistrare în conformitate cu cerințele Regulamentului REACH, astfel cum s-a arătat la punctul 76 din prezenta hotărâre, acest act are vocația de a statua, în primul rând, asupra aspectului dacă informațiile comunicate sunt conforme cu prevederile sau cerințele în cauză și, pe cale de consecință, dacă solicitantul înregistrării a respectat obligațiile corespunzătoare. Astfel cum a reținut Tribunalul, aceste obligații nu se limitează la cea care constă în respectarea deciziei prin care se cere comunicarea informațiilor menționate, ci includ de asemenea, în definitiv, obligația care revine producătorilor și importatorilor de substanțe chimice în cantitate egală sau mai mare de o tonă pe an, în temeiul articolului 5 și al articolului 6 alineatul (1) din acest regulament, de a se conforma tuturor cerințelor aplicabile înregistrării acestora din urmă. Astfel, după cum a arătat deja Curtea, legiuitorul Uniunii a instituit procedura de înregistrare și de evaluare prevăzută de regulamentul menționat cu scopul de a permite ECHA să verifice că industria își respectă obligațiile (a se vedea în acest sens Hotărârea din 10 septembrie 2015, FCD și FMB, C-106/14, EU:C:2015:576, punctul 32, precum și Hotărârea din 17 martie 2016, Canadian Oil Company Sweden și Rantén, C-472/14, EU:C:2016:171, punctul 25), printre care figurează în primul rând cea enunțată la articolul 5, a cărei încălcare face ca operatorii economici în cauză să fie pasibili de sancțiuni, conform articolului 126 din același regulament (a se vedea în acest sens Hotărârea din 27 aprilie 2017, Pinckernelle, C-535/15, EU:C:2017:315, punctul 46).

84 În continuare, din examinarea contextului în care se înscrie articolul 42 alineatul (1) din Regulamentul REACH reiese că, în ipoteza în care ECHA declară că informațiile comunicate ca urmare a unei decizii întemeiate pe articolul 41 alineatul (3) din acest regulament nu sunt conforme cu prevederile sau cerințele acestuia și constată existența unei încălcări a dispozițiilor corespunzătoare din partea solicitantului înregistrării în cauză, o asemenea declarație și o asemenea constatare se impun nu numai acestui solicitant, ci și autorităților naționale competente, contrar celor susținute de Republica Federală Germania.

85 Astfel, pe de o parte, articolul 42 alineatul (2) din Regulamentul REACH prevede că, odată încheiată evaluarea dosarului, ECHA notifică Comisiei și autorităților competente ale statelor membre atât informațiile obținute, cât și „concluziile la care s-a ajuns”, inclusiv declarația și constatarea respective. În speță, ECHA a efectuat o asemenea notificare adresând scrisoarea în litigiu autorităților franceze competente, așa cum Tribunalul a arătat în mod întemeiat la punctele 64, 67 și 70 din hotărârea atacată.

86 Pe de altă parte, articolele 125 și 126 din Regulamentul REACH, care trebuie interpretate în lumina considerentelor (121) și (122) ale acestui regulament, impun statelor membre să stabilească dispoziții referitoare la sancțiunile „aplicabile pentru încălcarea dispozițiilor” regulamentului menționat și să ia măsurile necesare pentru a asigura aplicarea lor. Or, o asemenea aplicare într-un anumit caz presupune în mod necesar că există o constatare a încălcării acestor dispoziții, care ține, astfel cum tocmai s-a amintit, de competența exclusivă a ECHA, sub rezerva cazului, prevăzut la articolul 51 din același regulament și evocat de Tribunal la punctul 60 din hotărârea atacată, în care această competență este transferată Comisiei.

87 Astfel, din examinarea termenilor în care este redactat articolul 42 alineatul (1) din Regulamentul REACH, interpretați în lumina contextului în care se înscrie această dispoziție, reiese că aceasta conferă ECHA, iar nu autorităților naționale însărcinate să asigure respectarea acestui regulament, competența de a adopta o decizie precum cea cuprinsă în scrisoarea în litigiu, după cum a reținut Tribunalul în mod întemeiat în hotărârea atacată.

88 În ceea ce privește, în sfârșit, obiectivele urmărite de Regulamentul REACH, la care Tribunalul nu s-a referit în această hotărâre, Curtea a arătat deja că acestea îl includ, astfel cum rezultă din articolul 1 alineatul (1) din acest regulament, pe cel care constă în asigurarea unui nivel ridicat de protecție a sănătății umane și a mediului prin intermediul unui sistem integrat de control al substanțelor chimice fabricate, importate sau introduse pe piață în Uniune, care se bazează pe înregistrarea, evaluarea și autorizarea acestor substanțe, precum și, eventual, pe restricționarea utilizării acestora (Hotărârea din 10 septembrie 2015, FCD și FMB, C-106/14, EU:C:2015:576, punctele 31 și 32, Hotărârea din 17 martie 2016, Canadian Oil Company Sweden și Rantén, C-472/14, EU:C:2016:171, punctele 24 și 25, și Hotărârea din 15 martie 2017, Polynt/ECHA, C-323/15 P, EU:C:2017:207, punctul 20).

89 Astfel cum reiese din articolul 75 și din considerentul (15) al Regulamentului REACH, unul dintre elementele esențiale ale acestui sistem este înființarea, în calitate de oficiu sau agenție a Uniunii, a unei entități centrale și independente însărcinate să asigure gestionarea eficientă a anumitor aspecte administrative, tehnice și științifice ale acestui regulament.

90 În special, așa cum rezultă din articolele 6, 20, 22, 41 și 42 din Regulamentul REACH, precum și din considerentele (19), (20) și (44) ale acestuia, în lumina cărora trebuie interpretate aceste articole, legiuitorul Uniunii a încredințat ECHA competența, mai întâi, de a primi cererile de înregistrare a substanțelor chimice, precum și cererile actualizate, apoi, de a verifica, dacă este cazul, integralitatea acestor cereri, precum și de a le respinge în cazul în care sunt incomplete și, în sfârșit, de a verifica conformitatea informațiilor pe care le conțin, dacă este cazul, după ce au fost completate, cu prevederile sau cerințele aplicabile în materie.

91 Această procedură centralizată de înregistrare a substanțelor chimice și de evaluare a dosarelor corespunzătoare, care este plasată sub responsabilitatea exclusivă a ECHA, se distinge de evaluarea substanțelor chimice înseși, a căror responsabilitate principală revine statelor membre, astfel cum rezultă din articolul 45 din Regulamentul REACH și din considerentele (20) și (66) ale acestui regulament, fără a aduce atingere rolului de coordonare pe care acest articol îl atribuie ECHA, în calitate de entitate independentă, și competențelor asociate acestuia.

92 După cum a arătat în esență domnul avocat general la punctul 92 din concluzii, această împărțire a rolurilor, precum și repartizarea competențelor și a prerogativelor care rezultă din aceasta provin dintr-o alegere a legiuitorului Uniunii, așa cum este atestată de lucrările pregătitoare ale Regulamentului REACH.

93 Astfel, obiectivele urmărite de Regulamentul REACH confirmă interpretarea articolului 42 alineatul (1) din acest regulament care figurează la punctul 87 din prezenta hotărâre.

94 Rezultă că, ținând seama de competențele de care dispune ECHA în temeiul Regulamentului REACH, interpretate în lumina contextului în care se înscriu și a obiectivelor urmărite de acest regulament, Tribunalul a concluzionat în mod întemeiat, la punctul 72 din hotărârea atacată, că scrisoarea în litigiu corespundea, prin conținutul său, unei decizii de punere în aplicare a articolului 42 alineatul (1) din regulamentul menționat și care urmărește, ca atare, să producă efecte juridice obligatorii de natură să modifice în mod distinct situația juridică a Esso.

95 Pe cale de consecință, această scrisoare nu poate fi considerată un aviz destinat autorităților franceze competente, emis în cadrul sarcinii de consultanță pe care articolul 77 alineatul (1) din Regulamentul REACH o atribuie ECHA.

96 Prin urmare, argumentele Republicii Federale Germania prin care se urmărește contestarea existenței unui act supus căilor de atac trebuie respinse ca nefondate.

– Cu privire la interesul de a exercita acțiunea

97 De la bun început trebuie să se constate că, deși Republica Federală Germania reproșează în mod formal Tribunalului că a săvârșit o eroare de drept reținând la punctele 81 și 82 din hotărârea atacată existența unui interes al Esso de a exercita acțiunea, punctele menționate nu iau poziție cu privire la acest aspect. Astfel, Tribunalul se limitează să enunțe în esență că scrisoarea în litigiu constituie un act supus căilor de atac în măsura în care conține elemente de fapt și de drept noi în raport cu cele care figurează în decizia din 6 noiembrie 2012 și că, prin urmare, aceasta nu poate fi calificată drept „act de confirmare" a deciziei respective.

98 În aceste împrejurări, trebuie să se evidențieze, în primul rând, că, în măsura în care Republica Federală Germania intenționează să susțină că Tribunalul ar fi trebuit să califice scrisoarea în litigiu drept act de confirmare a deciziei din 6 noiembrie 2012, rezultă din jurisprudența Curții că un act trebuie considerat ca atare atunci când nu conține niciun element juridic sau factual nou în raport cu un act anterior (Hotărârea din 31 ianuarie 2019, International Management Group/Comisia, C-183/17 P și C-184/17 P, EU:C:2019:78, punctul 67 și jurisprudența citată).

99 Or, în speță, astfel cum a arătat Tribunalul la punctele 81 și 82 din hotărârea atacată, scrisoarea în litigiu conținea aprecieri și concluzii noi din partea ECHA, formulate de aceasta în urma examinării informațiilor care i-au fost comunicate de Esso ca răspuns la decizia din 6 noiembrie 2012.

100 Astfel de elemente juridice și de fapt noi justificau ca scrisoarea în litigiu să nu poată fi considerată un act de confirmare a deciziei din 6 noiembrie 2012.

101 În al doilea rând, în măsura în care Republica Federală Germania intenționează să se prevaleze de lipsa interesului Esso de a exercita acțiunea, din jurisprudența Curții rezultă că orice acțiune în anulare formulată de o persoană fizică sau juridică trebuie să se întemeieze pe un interes al acesteia de a exercita acțiunea (a se vedea în acest sens Ordonanța din 24 septembrie 1987, Vlachou/Curtea de Conturi, 134/87, EU:C:1987:388, punctul 8) și că nerespectarea acestei condiții esențiale, pe care trebuie să o stabilească o asemenea persoană fizică sau juridică, constituie o cauză de inadmisibilitate de ordine publică ce poate fi în orice moment invocată din oficiu de instanța Uniunii (a se vedea în acest sens Ordonanța din 7 octombrie 1987, G. d. M./Consiliul și CES, 108/86, EU:C:1987:426, punctul 10, precum și Ordonanța din 21 iulie 2020, Abaco Energy și alții/Comisia, C-436/19 P, nepublicată, EU:C:2020:606, punctul 80), similar condițiilor de admisibilitate prevăzute la articolul 263 TFUE (Ordonanța din 15 aprilie 2010, Makhteshim-Agan Holding și alții/Comisia, C-517/08 P, nepublicată, EU:C:2010:190, punctul 54 și jurisprudența citată).

102 În consecință, Republica Federală Germania poate susține în fața Curții că Esso nu avea interesul de a exercita acțiunea la Tribunal împotriva scrisorii în litigiu.

103 Astfel cum rezultă de asemenea din jurisprudența Curții, existența unui interes de a exercita acțiunea presupune ca anularea actului atacat, prin ea însăși, să poată aduce un beneficiu persoanei fizice sau juridice care a formulat acțiunea (a se vedea în acest sens Hotărârea din 17 septembrie 2009, Comisia/Koninklijke FrieslandCampina, C-519/07 P, EU:C:2009:556, punctul 63, precum și Hotărârea din 31 ianuarie 2019, Islamic Republic of Iran Shipping Lines și alții/Consiliul, C-225/17 P, EU:C:2019:82, punctul 30).

104 În speță, din cuprinsul punctelor 68 și 69 din prezenta hotărâre rezultă că scrisoarea în litigiu, care a fost adoptată în temeiul articolului 42 alineatul (1) din Regulamentul REACH, a produs efecte juridice obligatorii față de Esso, întrucât ECHA a considerat în aceasta că informațiile pe care această societate i le comunicase nu erau conforme cu prevederile sau cerințele acestui regulament și i-a imputat, pe cale de consecință, o serie de încălcări ale dispozițiilor corespunzătoare ale regulamentului menționat.

105 Rezultă că anularea acestei scrisori, având în vedere declarația și constatările obligatorii din punct de vedere juridic pe care le conține, poate, prin ea însăși, aduce un beneficiu Esso.

106 Prin urmare, Republica Federală Germania nu poate invoca în mod întemeiat lipsa interesului Esso de a exercita acțiunea.

– *Cu privire la calitatea procesuală activă*

107 În ceea ce privește aspectul dacă Tribunalul a săvârșit o eroare de drept prin faptul că a reținut că scrisoarea în litigiu privea direct Esso, în sensul primei teze a articolului 263 al patrulea paragraf TFUE, rezultă dintr-o jurisprudență constantă că cerința potrivit căreia un act al Uniunii trebuie să privească direct persoana fizică sau juridică care îl atacă impune ca două criterii să fie reunite în mod cumulativ, și anume ca acest act, pe de o parte, să producă în mod direct efecte asupra situației juridice a acestei persoane și, pe de altă parte, să nu lase nicio putere de apreciere destinatarilor însărcinați cu punerea sa în aplicare, aceasta având un caracter pur automat și decurgând doar din reglementarea Uniunii, fără aplicarea altor norme intermediare (Hotărârea din 5 mai 1998, Dreyfus/Comisia, C-386/96 P, EU:C:1998:193, punctul 43, și Hotărârea din 3 decembrie 2019, Iccrea Banca, C-414/18, EU:C:2019:1036, punctul 66).

108 În speță, Tribunalul a reținut, pe de o parte, că scrisoarea în litigiu producea în mod direct efecte asupra situației juridice a Esso constatând că aceasta încălcase unele dintre obligațiile care îi reveneau în temeiul Regulamentului REACH întrucât comunicase ECHA informații neconforme cu prevederile sau cerințele acestui regulament, astfel cum reiese din cuprinsul punctului 92 din hotărârea atacată și al punctelor la care acesta face trimitere.

109 Or, astfel cum rezultă din cuprinsul punctelor 104 și 105 din prezenta hotărâre, această apreciere nu conține nicio eroare de drept.

110 Pe de altă parte, Tribunalul a subliniat, la punctul 93 din hotărârea atacată, că constatarea efectuată de ECHA se impunea autorităților franceze competente, acestea dispunând de o marjă de apreciere numai în ceea ce privește natura și cuantumul sancțiunilor care pot fi aplicate Esso ca urmare a încălcărilor dispozițiilor Regulamentului REACH care i-au fost imputate.

111 Astfel cum rezultă din cuprinsul punctelor 84-87 din prezenta hotărâre, această apreciere este conformă cu repartizarea competențelor efectuată de Regulamentul REACH între ECHA și autoritățile naționale. Într-adevăr, o decizie precum scrisoarea în litigiu se impune, în mod automat și fără a necesita aplicarea altor norme intermediare, statului membru destinatar și, în cadrul acestuia, autorităților naționale competente, acestea din urmă fiind chemate exclusiv să adopte măsuri destinate să asigure respectarea acestor dispoziții, în conformitate cu articolele 125 și 126 din regulamentul menționat.

112 Prin urmare, argumentele Republicii Federale Germania potrivit cărora Tribunalul a săvârșit o eroare de drept prin faptul că a reținut că scrisoarea în litigiu privea direct Esso, în sensul primei teze a articolului 263 al patrulea paragraf TFUE, trebuie respinse ca nefondate.

113 Rezultă că primul motiv de recurs trebuie respins în totalitate ca nefondat.

Cu privire la al doilea motiv

Argumentația părților

114 Republica Federală Germania, susținută de Republica Franceză și de Regatul Țărilor de Jos, arată că Tribunalul a aplicat în mod eronat articolul 42 alineatul (1) din Regulamentul REACH. Ea se referă în acest context la punctele 57, 58, 60-63, 71, 78, 108 și 112 din hotărârea atacată.

115 În această privință, în primul rând, Republica Federală Germania consideră că Tribunalul a statuat în mod eronat că articolul 42 alineatul (1) din Regulamentul REACH era aplicabil în speță, întemeindu-se pe o interpretare eronată a dispoziției menționate potrivit căreia aceasta impune în principiu ECHA să efectueze, prin decizie, verificarea conformității tuturor informațiilor care îi sunt comunicate de operatorii economici în urma adoptării unei decizii în temeiul articolului 41 alineatul (3) din acest regulament, cu excepția cazului în care informațiile respective sunt vădit lipsite de seriozitate. Astfel, ar trebui să se deducă din termenii în care aceste dispoziții sunt redactate în special că, în ipoteza în care ECHA notifică unui operator economic o decizie prin care îi cerea să comunice informații specifice și în care acest operator îi comunică informații alternative, aceasta se poate limita să constate că persoana interesată nu a respectat decizia sa, fără a fi necesar să se efectueze vreo verificare a conformității informațiilor alternative în discuție. Or, în speță, Tribunalul ar fi constatat în mod explicit că Esso nu comunicase ECHA informațiile solicitate prin decizia din 6 noiembrie 2012, ci informații alternative, omițând totodată să deducă din această constatare consecința juridică că nu era necesară nicio verificare a conformității.

116 În al doilea rând, interpretarea reținută de Tribunal ar fi de asemenea incompatibilă cu obiectivul de protecție a sănătății umane și a mediului urmărit de Regulamentul REACH, precum și cu contextul normativ în care se înscrie articolul 42 alineatul (1) din acest regulament. Astfel, pe de o parte, aceasta ar avea drept consecință să impună ECHA să efectueze o verificare a conformității informațiilor care îi sunt comunicate de operatorii economici chiar dacă ar fi diferite de cele care le-au fost solicitate în mod specific acestora din urmă, prin intermediul unei proceduri fastidioase, care generează termene lungi, în care substanțe chimice potențial periculoase pentru sănătatea umană ar putea continua să fie fabricate, importate sau introduse pe piață în Uniune. Pe de altă parte, dispozițiile Regulamentului REACH nu ar permite operatorilor economici cărora li s-a cerut în mod specific să prezinte un studiu care implică realizarea unor teste pe animale, prin intermediul unei decizii adoptate în temeiul articolului 41 alineatul (3) din acest regulament, să comunice ECHA informații alternative.

117 În al treilea rând, dreptul administrativ general al Uniunii s-ar opune să i se solicite ECHA, astfel cum a procedat Tribunalul, să verifice conformitatea informațiilor care îi sunt comunicate de operatorii economici în ipoteza în care aceste informații sunt diferite de cele care le-au fost solicitate în mod specific prin intermediul unei decizii întemeiate pe articolul 41 alineatul (3) din Regulamentul REACH. Astfel, această cerință ar echivala cu repunerea în discuție a unei asemenea decizii.

118 În al patrulea și ultimul rând, interpretarea reținută de Tribunal ar putea prelungi la infinit examinarea dosarelor de înregistrare pe care ECHA le selectează în temeiul articolului 41 alineatul (5) din Regulamentul REACH în vederea verificării conformității acestora cu prevederile sau cerințele regulamentului menționat. În plus, aceasta ar fi de natură să împiedice exercitarea competențelor pe care articolele 125 și 126 din regulamentul respectiv le atribuie autorităților naționale.

119 Esso și ECHA, susținute de ECEAE, de HOPA și de HOPA REACH, subliniază în esență că interpretarea articolului 42 alineatul (1) din Regulamentul REACH propusă de Republica Federală Germania este contrară titlului și modului de redactare a acestei dispoziții, precum și contextului în care se înscrie și obiectivelor urmărite de acest regulament.

120 Pe de altă parte, argumentele Republicii Federale Germania întemeiate pe dreptul administrativ general al Uniunii și pe necesitatea de a asigura eficacitatea procedurii de evaluare a dosarelor de înregistrare instituite prin Regulamentul REACH nu ar fi fondate.

Aprecierea Curții

121 Republica Federală Germania arată în esență că, presupunând chiar că acțiunea Esso este admisibilă, Tribunalul a săvârșit o eroare de drept atunci când a admis primul motiv al acestei acțiuni, întemeiat pe faptul că ECHA nu a respectat modalitățile de exercitare a competenței decizionale prevăzute la articolul 42 alineatul (1) din Regulamentul REACH, și a anulat, pe cale de consecință, scrisoarea în litigiu.

122 Aceasta apreciază astfel că, în ipoteza în care ECHA adoptă o decizie în temeiul articolului 41 alineatul (3) din Regulamentul REACH, în care solicită unui operator economic să îi comunice un studiu care implică efectuarea testelor pe animale și în care persoana interesată îi comunică informații alternative la un astfel de studiu, ECHA trebuie să se limiteze să constate că informațiile comunicate nu sunt cele cerute și nu poate verifica conformitatea acestora cu prevederile sau cerințele regulamentului menționat.

123 În această privință, astfel cum s-a arătat la punctele 78 și 79 din prezenta hotărâre, din articolul 42 alineatul (1) din Regulamentul REACH rezultă că, în ipoteza în care ECHA a adoptat, în temeiul articolului 41 alineatul (3) din acest regulament, o decizie prin care a cerut unui solicitant al înregistrării să îi comunice informații, aceasta trebuie, în primul rând, „[să] examine[ze] orice informație prezentată” de solicitantul înregistrării în urma acestei decizii, în vederea verificării conformității acestora cu prevederile sau cerințele regulamentului menționat în materie, și, în al doilea rând, „[să] elabore[ze], după caz, orice decizii adecvate” în acest sens.

124 Deși prima dintre aceste obligații prezintă un caracter general, întrucât se aplică „oric[ărei] informații prezentat[e]” ECHA, textul articolului 42 alineatul (1) din Regulamentul REACH nu exclude ca această dispoziție să poată fi interpretată, după cum susține Republica Federală Germania, în sensul că o astfel de obligație generală nu se aplică decât în ipoteza în care informațiile comunicate de solicitantul înregistrării corespund celor care i-au fost solicitate de ECHA, iar nu, pe cale de consecință, în ipoteza în care aceasta din urmă a cerut în mod specific să i se comunice un studiu care implică realizarea de teste pe animale și în care solicitantul înregistrării i-a comunicat, ca răspuns, informații alternative la un astfel de studiu.

125 În aceste condiții este necesar, conform jurisprudenței citate la punctul 81 din prezenta hotărâre, ca dispoziția menționată să fie abordată în lumina contextului său și a obiectivelor urmărite de Regulamentul REACH.

126 În ceea ce privește, în primul rând, contextul în care se înscrie articolul 42 alineatul (1) din Regulamentul REACH, trebuie arătat mai întâi că, în conformitate cu articolul 41 alineatul (1) literele (a) și (b) din acest regulament, obligația care revine ECHA de a evalua dosarele de înregistrare a substanțelor chimice care îi sunt prezentate și de a verifica conformitatea informațiilor pe care le conțin privește nu numai problema dacă aceste informații sunt conforme cu „cerințele” prevăzute de dispozițiile relevante ale regulamentului menționat, ci și, în ipoteza în care un solicitant al înregistrării a prezentat „adaptările cerințelor standard privind informațiile și documentele justificative aferente”, dacă aceste adaptări și documentele justificative aferente sunt conforme cu normele care le guvernează, astfel cum sunt prevăzute de anexele la același regulament.

127 Această obligație de evaluare și de verificare reflectă posibilitatea de care dispune orice solicitant al înregistrării, în temeiul acestor anexe, de a prezenta în dosarul său de înregistrare informații alternative, denumite „adaptări”, la „informațiile standard” prevăzute de dispozițiile relevante ale

Regulamentului REACH, cu condiția respectării cerințelor care guvernează aceste adaptări. Posibilitatea menționată traduce ea însăși, astfel cum reiese din considerentele (18) și (19) ale acestui regulament, alegerea legiuitorului Uniunii de a institui un sistem de înregistrare și de evaluare a substanțelor chimice în care responsabilitatea riscurilor prezentate de aceste substanțe și obligația de a prezenta toate informațiile necesare pentru înregistrarea, precum și pentru evaluarea lor revine persoanelor fizice sau juridice care produc, importă sau introduc substanțele respective pe piață în Uniune.

128 În continuare, este adevărat că nicio dispoziție specifică din Regulamentul REACH nu precizează dacă posibilitatea astfel acordată solicitanților înregistrării de a recurge la „adaptări” în stadiul inițial al procedurii de înregistrare și de evaluare a substanțelor chimice pe care îl constituie prezentarea unui dosar de înregistrare ECHA se aplică de asemenea în stadiile ulterioare ale acestei proceduri, în special atunci când ECHA a adoptat, în temeiul articolului 41 alineatul (3) din acest regulament, o decizie prin care se cere unui solicitant al înregistrării să își completeze dosarul de înregistrare cu un studiu care implică realizarea testelor pe animale.

129 Totuși, această posibilitate decurge din dispozițiile generale relevante ale Regulamentului REACH și din principiul director de limitare a testelor pe animale pe care aceste dispoziții generale le transpun, astfel cum a arătat domnul avocat general la punctul 153 din concluzii.

130 Mai precis, articolul 13 din acest regulament, intitulat „Cerințe generale pentru producerea de informații privind proprietățile intrinsece ale substanțelor”, prevede în mod expres, la alineatul (1), că „[i]nformațiile privind proprietățile intrinsece ale substanțelor pot fi obținute și prin alte mijloace decât testele [pe animale], cu condiția să fie respectate condițiile stabilite în anexa XI [din regulamentul menționat]”. În plus, această dispoziție precizează că „[î]n special în ceea ce privește toxicitatea umană, informațiile se obțin ori de câte ori este posibil prin alte mijloace decât testele pe animale vertebrate, de exemplu prin utilizarea unor metode alternative, cum ar fi metodele *in vitro* sau modele de relații calitative sau cantitative structură-activitate, sau prin exploatarea informațiilor obținute pentru substanțe cu structură înrudită (clasificate în aceleași grupe sau prin extrapolare)”.

131 De asemenea, articolul 25 din Regulamentul REACH, intitulat „Obiective și norme generale”, prevede la alineatul (1) că, „[î]n scopul evitării testării pe animale, testele pe animale vertebrate, în sensul aplicării prezentului regulament, se efectuează numai în ultimă instanță”.

132 Din aceste dispoziții generale, care trebuie analizate în lumina considerentului (47) al Regulamentului REACH, potrivit căruia „este necesară înlocuirea, reducerea sau îmbunătățirea testelor pe animale vertebrate”, reiese că un solicitant al înregistrării are în general și deci în special în ipoteza în care ECHA îi adresează o decizie prin care i se cere completarea dosarului său de înregistrare cu un studiu care implică efectuarea testelor pe animale nu doar posibilitatea, ci și obligația de a prezenta „ori de câte ori este posibil” informații obținute prin alte mijloace decât testele pe animale și de a efectua astfel de teste „numai în ultimă instanță”.

133 În ceea ce privește, în al doilea rând, obiectivele urmărite de Regulamentul REACH, acestea includ printre altele obiectivul care constă în asigurarea unui nivel ridicat de protecție a sănătății umane și a mediului, inclusiv promovarea unor metode alternative pentru evaluarea pericolelor pe care le prezintă substanțele chimice, astfel cum rezultă din articolul 1 alineatul (1) din acest regulament.

134 Or, din dispoziția menționată reiese că recurgerea la metode alternative la realizarea testelor pe animale constituie unul dintre mijloacele favorizate de Regulamentul REACH pentru evaluarea toxicității substanțelor chimice pentru oameni (a se vedea în acest sens Hotărârea din 21 iulie 2011, Etimine, C-15/10, EU:C:2011:504, punctul 108) și contribuie, în acest sens, la realizarea obiectivului de protecție a sănătății umane și a mediului, care stă la baza întregii proceduri de înregistrare și de evaluare instituite prin acest regulament (a se vedea în acest sens Hotărârea din 7 iulie 2009, S.P.C.M. și alții, C-558/07, EU:C:2009:430, punctele 45-47).

135 Având în vedere ansamblul acestor elemente, Tribunalul s-a referit în mod întemeiat, la punctul 62 din hotărârea atacată, la posibilitatea de care dispune un solicitant al înregistrării căruia ECHA i-a cerut să își completeze dosarul de înregistrare cu un studiu care implică realizarea unor teste pe animale de a se conforma obligației care decurge din articolele 13 și 25 din Regulamentul REACH prin comunicarea, ca răspuns la această cerere, a unor informații alternative la un astfel de studiu.

136 De asemenea, Tribunalul a concluzionat în mod întemeiat, la punctele 62 și 63 din hotărârea atacată, precum și, prin trimitere, la punctul 108 din această hotărâre, că ECHA este supusă obligației corespunzătoare de a verifica conformitatea acestor informații alternative cu cerințele aplicabile și, mai precis, de a stabili dacă acestea trebuie calificate drept adaptări conforme cu normele prevăzute de anexele relevante la Regulamentul REACH.

137 În sfârșit, Tribunalul a reținut în mod întemeiat, la punctele 108, 109 și 112 din hotărârea atacată, că ECHA este obligată, atunci când se dovedește „adecvat” să elaboreze o decizie în temeiul articolului 42 alineatul (1) din Regulamentul REACH, să respecte cerințele aplicabile în materie, astfel cum sunt prevăzute la articolele 50 și 51 din acest regulament.

138 Prin urmare, Republica Federală Germania nu are temei să susțină că Tribunalul a săvârșit o eroare de drept atunci când a interpretat articolul 42 alineatul (1) din Regulamentul REACH într-un mod incompatibil cu contextul în care se înscrie această dispoziție și cu obiectivele regulamentului menționat, precum și atunci când a statuat, pe baza acestei interpretări, că primul motiv invocat de Esso era întemeiat.

139 Ținând seama de argumentele Republicii Federale Germania sintetizate la punctele 117 și 118 din prezenta hotărâre, trebuie să se adauge, pe de o parte, că interpretarea menționată nu încalcă nici dreptul administrativ general al Uniunii. Astfel, din moment ce rezultă din Regulamentul REACH că solicitantul înregistrării este obligat de manieră generală să nu recurgă decât în ultimă instanță la teste pe animale și că, în ipoteza în care ECHA a decis să îi ceară un studiu care implică realizarea unor astfel de teste, poate să se conformeze acestei obligații prin furnizarea de informații alternative, utilizarea acestei posibilități nu poate fi considerată ca repunând în discuție o asemenea decizie. Dimpotrivă, solicitantul înregistrării rămâne obligat, în temeiul acesteia din urmă, să comunice studiul cerut în termenul prevăzut în acest scop, cu excepția situației în care poate prezenta informații care, deși prezintă un caracter alternativ, răspund cerințelor care permit calificarea acestora drept „adaptări”, în sensul anexelor relevante la Regulamentul REACH.

140 Pe de altă parte, interpretarea în discuție nu are drept consecință nici să prelungească la infinit examinarea dosarelor de înregistrare pe care ECHA le selectează în temeiul articolului 41 alineatul (5) din Regulamentul REACH în vederea verificării conformității acestora cu prevederile sau cu cerințele acestui regulament, nici să împiedice exercitarea competențelor pe care articolele 125 și 126 din regulamentul menționat le atribuie autorităților naționale.

141 Într-adevăr, așa cum rezultă din cuprinsul punctelor 79, 82 și 83 din prezenta hotărâre, ECHA are prerogativa, în urma acestui control, nu numai de a constata în mod definitiv că informațiile care i-au fost comunicate nu sunt conforme cu cerințele aplicabile, ci și de a decide că, pentru acest motiv, solicitantul înregistrării a încălcat unele dintre obligațiile sale în temeiul Regulamentului REACH, în special obligația de a înregistra, în conformitate cu cerințele menționate, substanța chimică pe care o fabrică, importă sau introduce pe piață în Uniune. Astfel cum rezultă din articolul 5 din acest regulament, respectarea obligației menționate condiționează continuarea fabricării, a importului sau a introducerii pe piață în Uniune a substanței chimice în cauză.

142 De altfel, ECHA a făcut acest lucru prin adoptarea scrisorii în litigiu.

143 La rândul lor, autoritățile naționale au obligația, în conformitate cu articolele 125 și 126 din Regulamentul REACH, de a asigura executarea și respectarea unei astfel de decizii și, în acest scop, printre altele, de a efectua controale, precum și de a aplica sancțiuni efective, proporționale și descurajante (a se vedea în acest sens Hotărârea din 27 aprilie 2017, Pinckernelle, C-535/15, EU:C:2017:315, punctul 46).

144 Ținând seama de ansamblul considerațiilor care precedă, al doilea motiv nu este fondat.

145 Prin urmare, recursul trebuie să fie respins în totalitate.

Cu privire la cheltuielile de judecată

146 Articolul 184 alineatul (2) din Regulamentul de procedură al Curții prevede că, atunci când recursul nu este fondat, Curtea se pronunță asupra cheltuielilor de judecată.

147 Articolul 138 alineatul (1) din acest regulament, aplicabil procedurii de recurs în temeiul articolului 184 alineatul (1) din regulamentul menționat, prevede că partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată.

148 În speță, întrucât Esso și ECHA au solicitat obligarea Republicii Federale Germania la plata cheltuielilor de judecată, iar aceasta a căzut în pretenții, se impune obligarea acesteia la plata cheltuielilor de judecată efectuate de cele două părți.

149 Potrivit articolului 184 alineatul (4) din acest regulament, în cazul în care un intervenient în primă instanță participă la procedura de recurs, Curtea poate decide ca acesta să suporte propriile cheltuieli de judecată.

150 În speță trebuie să se decidă ca Republica Franceză și Regatul Țărilor de Jos să suporte propriile cheltuieli de judecată.

151 Articolul 140 alineatul (3) din Regulamentul de procedură, de asemenea aplicabil procedurii de recurs în temeiul articolului 184 alineatul (1) din acest regulament, prevede în special că Curtea poate decide ca un intervenient, altul decât un stat membru sau o instituție, să suporte propriile cheltuieli de judecată.

152 În consecință, trebuie să se decidă ca ECEAE, HOPA și HOPA REACH să suporte propriile cheltuieli de judecată.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a treia) declară și hotărăște:

1) **Respinge recursul.**

2) **Republica Federală Germania suportă propriile cheltuieli de judecată și este obligată să suporte cheltuielile de judecată efectuate de Esso Raffinage, precum și de Agenția Europeană pentru Produse Chimice (ECHA).**

3) **Republica Franceză, Regatul Țărilor de Jos, European Coalition to End Animal Experiments, Higher Olefins and Poly Alpha Olefins REACH Consortium și Higher Olefins & Poly Alpha Olefins vzw suportă propriile cheltuieli de judecată.**

Semnături